

บทที่ 5

สรุปผลการวิจัยและข้อเสนอแนะ

จากการทดลองศึกษา เพื่อเปรียบเทียบอำนาจการทดสอบของตัวสถิติทดสอบ ทั้ง 3 ตัว ที่ใช้สำหรับทดสอบการแจกแจงแบบแกมมา ไวบูลล์ และ ลอกนอร์มอล โดยทำการศึกษาความน่าจะเป็นของความคลาดเคลื่อนชนิดที่ 1 และ อำนาจการทดสอบของตัวสถิติทดสอบ ทั้ง 3 ตัว คือ Gini (G_n), Q และ Savage (T_n) ตามสถานการณ์ต่างๆ ที่กำหนดขึ้น คือ การแจกแจงของประชากรเป็นแบบแกมมา ไวบูลล์ และ ลอกนอร์มอล ใช้ขนาดตัวอย่างที่สุ่มจากประชากรจำนวน 20 50 และ 100 กำหนดระดับนัยสำคัญของการทดสอบเป็น 0.05 และ 0.10

ใช้วิธีการจำลอง ด้วยเทคนิคมอนติคาร์โล กับเครื่อง IBM 370/3031 และ ใช้โปรแกรมภาษาฟอร์แทรน 77 เพื่อสร้างข้อมูล ให้มีลักษณะตามแผนการทดลองที่กำหนดข้างต้น โดยทำซ้ำ 500 ครั้ง ในแต่ละสถานการณ์

5.1 ผลสรุปความสามารถในการควบคุมความคลาดเคลื่อนชนิดที่ 1

จากการทดสอบหาค่าความน่าจะเป็นของความคลาดเคลื่อนชนิดที่ 1 ของตัวสถิติทดสอบ 3 ตัว ที่ใช้สำหรับทดสอบการแจกแจงแบบแกมมา ไวบูลล์ และ ลอกนอร์มอลนั้น ทำโดยพิจารณาจากความสามารถในการควบคุมความน่าจะเป็นของความคลาดเคลื่อนชนิดที่ 1 ก่อน แล้วจึงพิจารณาอำนาจการทดสอบของตัวสถิติทดสอบในขั้นต่อไป

การเปรียบเทียบความสามารถ ในการควบคุมความน่าจะเป็นของความคลาดเคลื่อนชนิดที่ 1 ของตัวสถิติทดสอบ ทั้ง 3 ตัว ณ ระดับนัยสำคัญ 0.05 และ 0.10 โดยใช้เกณฑ์พิจารณาของ Bladley และ Cochran ซึ่งได้นำเสนอไว้ในบทที่ 4 นั้น ผลสรุปคือ

5.1.1 ประชากรมีการแจกแจงแบบแกมมา

ตัวสถิติทดสอบ Q สามารถควบคุมความคลาดเคลื่อนชนิดที่ 1 ได้มากที่สุด และ ได้ทุกกรณี

ตัวสถิติทดสอบ T_n สามารถควบคุมความน่าจะเป็นของความคลาดเคลื่อนชนิดที่ 1 ได้เฉพาะกรณีที่ ขนาดตัวอย่างเท่ากับ 20 ณ ระดับนัยสำคัญ 0.05 และ ทุกกรณี ณ ระดับนัยสำคัญเท่ากับ 0.10

ตัวสถิติทดสอบ G_n สามารถควบคุมความน่าจะเป็นของความคลาดเคลื่อนชนิดที่ 1 ได้ในกรณีขนาดตัวอย่างเท่ากับ 50 และ 100 ที่ระดับนัยสำคัญเท่ากับ 0.10 ทุกกรณี

5.1.2 ประชากรมีการแจกแจงแบบไวบูลล์

ได้ผลสรุปทำนองเดียวกับการแจกแจงแบบแกมมา

5.1.3 ประชากรมีการแจกแจงแบบลอกนอร์มอล

ตัวสถิติทดสอบ Q สามารถควบคุมความคลาดเคลื่อนชนิดที่ 1 ได้มากที่สุด และ ได้ทุกกรณี

ตัวสถิติทดสอบ T_n สามารถควบคุมความน่าจะเป็นของความคลาดเคลื่อนชนิดที่ 1 ได้เฉพาะกรณีที่ ขนาดตัวอย่างเท่ากับ 20 μ ระดับนัยสำคัญ 0.05 และ ทุกกรณี μ ระดับนัยสำคัญเท่ากับ 0.10

ตัวสถิติทดสอบ G_n สามารถควบคุมความน่าจะเป็นของความคลาดเคลื่อนชนิดที่ 1 ได้ในกรณีขนาดตัวอย่างเท่ากับ 50 และ 100 ($\mu = 0$; $\sigma^2 = 0.9, 1.0$) ระดับนัยสำคัญเท่ากับ 0.05 และ ทุกกรณี ที่ขนาดตัวอย่างเท่ากับ 50 และ 100 ระดับนัยสำคัญเท่ากับ 0.10

5.2 ผลสรุปการเปรียบเทียบอำนาจการทดสอบของตัวสถิติทดสอบ 3 ตัว

จากการทดลองหาค่าอำนาจการทดสอบของตัวสถิติทดสอบ 3 ตัว โดยพิจารณาเฉพาะตัวสถิติทดสอบที่สามารถควบคุมความน่าจะเป็นของความคลาดเคลื่อนชนิดที่ 1 ได้ ผลสรุปคือ

5.2.1 ประชากรมีการแจกแจงแบบแกมมา

ตัวสถิติทดสอบ Q มีอำนาจการทดสอบสูงที่สุดในทุกกรณี

ตัวสถิติทดสอบ T_n มีอำนาจการทดสอบสูงรองลงมาในกรณีที่ ขนาดตัวอย่างเท่ากับ 20 μ ระดับนัยสำคัญ 0.05 และ ทุกกรณี μ ระดับนัยสำคัญเท่ากับ 0.10

ตัวสถิติทดสอบ G_n มีอำนาจการทดสอบสูงเป็นอันดับสุดท้าย

5.2.2 ประชากรมีการแจกแจงแบบไวบูลล์

ตัวสถิติทดสอบ Q มีอำนาจการทดสอบสูงเฉพาะในกรณีที่ขนาดตัวอย่างเท่ากับ 50 ($\alpha = 10$) และ ขนาดตัวอย่างเท่ากับ 100 ($\alpha = 5$ และ 10)

ตัวสถิติทดสอบ T_n มีอำนาจการทดสอบสูงรองลงมาในกรณีที่ ขนาดตัวอย่างเท่ากับ 20 μ ระดับนัยสำคัญ 0.05 และ ทุกกรณี μ ระดับนัยสำคัญเท่ากับ 0.10

ตัวสถิติทดสอบ G_n มีอำนาจการทดสอบสูง ในกรณีที่ขนาดตัวอย่างเท่ากับ 50 และ 100 ($\alpha = 5$ และ 10)

5.2.3 ประชากรมีการแจกแจงแบบลอกนอร์มอล

ตัวสถิติทดสอบ Q มีอำนาจการทดสอบสูงเฉพาะในกรณีที่ขนาดตัวอย่างเท่ากับ 50 และ 100 ($\sigma^2 = 0.9$ และ 1.0)

ตัวสถิติทดสอบ T_n มีอำนาจการทดสอบสูงรองลงมาในกรณีที่ ขนาดตัวอย่าง เท่ากับ 20 ($\phi^2 = 0.5, 0.7, 0.9$ และ 1.0)

ตัวสถิติทดสอบ G_n มีอำนาจการทดสอบสูงรองลงมาจาก Q ในกรณีที่ขนาด ตัวอย่างเท่ากับ 50 และ 100 ($\phi^2 = 0.5, 0.7, 0.9$ และ 1.0)

5.2.4 อำนาจการทดสอบสูงขึ้น เมื่อขนาดตัวอย่าง และ ระดับนัยสำคัญ เพิ่มขึ้น

5.2.5 กรณีการแจกแจงแบบแกมมา และ ไวบูลล์ การเปลี่ยนแปลงขนาด ของการ แจกแจง (β) (β เพิ่มขึ้น) ค่าอำนาจการทดสอบจะลดลง

5.2.6 กรณีการแจกแจงแบบแกมมา เมื่อรูปร่างของการแจกแจง (α) (α เพิ่มขึ้น) ค่าอำนาจการทดสอบจะสูงขึ้น

5.2.7 กรณีการแจกแจงแบบไวบูลล์ เมื่อรูปร่างของการแจกแจง (α) (α เพิ่มขึ้น) ค่าอำนาจการทดสอบจะลดลง

5.2.8 กรณีการแจกแจงแบบลอกนอร์มอล เมื่อรูปร่างของการแจกแจง (σ^2) (σ^2 เข้าใกล้ 1) ค่าอำนาจการทดสอบจะสูงขึ้น

5.3 ข้อเสนอนแนะ

1. การเลือกใช้ตัวสถิติในการทดสอบการแจกแจงแบบแกมมา ไวบูลล์ และ ลอกนอร์มอล ควรเลือกใช้ตัวสถิติทดสอบ Q เพราะสามารถควบคุมความน่าจะเป็นของความ คลาดเคลื่อนชนิดที่ 1 ได้มากที่สุด และมีอำนาจการทดสอบสูงสุด โดยเฉพาะ กรณีที่ ตัวอย่างมี ขนาดใหญ่ และ ควรเลือกใช้ตัวสถิติทดสอบ T_n เมื่อตัวอย่างมีขนาดเล็ก
2. ลองทำการศึกษาแบบเดียวกันโดยใช้การแจกแจงแบบอื่น เช่น การแจกแจงแบบ เบต้า แล้วทำการเปรียบเทียบอำนาจการทดสอบ กับกรณีที่ผู้วิจัยได้ทำไว้
3. ลองทำการศึกษาตัวสถิติทดสอบ Q ในกรณีที่ค่าโมเมนต์ เปลี่ยน (เพิ่มขึ้น) อาจ ทำให้ค่าอำนาจการทดสอบสูงขึ้น
4. ลองทำการศึกษา ในลักษณะนี้ โดยกำหนดค่านารามิเตอร์ (α และ β) ให้มีค่า น้อยกว่า 1 เพื่อเปรียบเทียบกับที่ผู้วิจัยได้ทำไว้